

MILOVANÝ LISTOPADOVÝ MILAN

Na den přesně 31 let. V pátek 17. listopadu 1989 odpoledne jsme byli na návštěvě u babičky. Bylo mi 14 a měl jsem na sobě svůj oblíbený široký svetr s pestrobarevnými čtverečky a taky kosočtverci. Chodil jsem do prvního ročníku na gymplu a byl jsem zamilovanéj do holky z druháku. A pak se ze dne na den a z týdne na týden začal měnit svět. Jsem tolik vděčný, že jsem mohl být u toho! Že jsem prožil krásné roky s panem prezidentem Václavem Havlem. Tak moc jsem vděčný za 31 let svobody a demokracie. Ne, nejsou to pro mě fráze a ani nikdy nebudou. Na dobu ZA KOMÁRA nesmíme nikdy zapomenout. Hlavně proto, abychom si vážili toho, co máme.

Asi nějakou dobu z hlavy nevymažu pohled na naše děti, jak se drží na gauči kolem krku a se zaujetím koukají na třetí díl Harryho Pottera. My dva s manželkou je sledujeme od kuchyňského stolu a držíme se za ruku. Ano, obzvlášť v téhle době a i při vzpomínce na události před 31 lety se držíme. Ale řeknu vám, není to jednoduché. Čas hrozně letí a život je v posledních měsících jiný, mnohem jednotvárnější. Chybí mi ten pravý kontakt se světem. Chybí mi zážitky a lidi. Chybí mi náhodná obejmutí s těmi, kteří je potřebují. Chybí mi ta bláhová bezstarostnost. Jako bychom se v jistém smyslu vrátili před listopad 1989. Přemýšlím, o čem vlastně bude naše každoroční vánoční fotokniha. A vlastně to vím. Bude pořád o nás, o lásce, o ještě niternějším semknutí rodiny a její vesmírné důležitosti. O to víc si těchto našich dotyků vážím. Tisknu manželčinu ruku a vím, že to zvládneme. Všechno, co nás v životě potká, spolu zvládneme! Ledaže bychom se rozhodli, že

to nezvládneme. Ale takové rozhodnutí ani zdaleka nepřipadá v úvahu.

**„Matýsku, jaký je tvůj názor na současnou situaci ve světě?“
„Jde hnus a potká se s hnusem, dají si pusu a jdou do... Jdou do postýlek.“ „Co to jako je?“ „No to je ten nádor... teda názor. To je ten názor, nooo. Tak dobrý?“**

Trefné instagramové reakce na sebe nenechaly dlouho čekat:

Je vidět, že kluk už má svůj nádor.. Vlastně názor.

Žádné vyhlídky na skvělé zítřky. Možná dva hnusy potkají ještě třetí hnus a dají si pusu a to teprve bude nádor, teda názor.

Já dnes na syna: Včera jsi na mě křičel, dneska mě kopeš. Co přijde zítra? Odpověď: Dopis.

Já myslela, že řekne, že jdou do prdele.

A abychom ten dnešní sváteční den zakončili pozitivně, mám tady pár verbálních skvostů, které vyprodukoval náš dětský poeta Matyáš. Když jsme hráli odpoledne tichou poštu ve třech, pošeptal jsem mu bizarní větu, kterou vymyslela Eliška: „Televize smrdí ve velkém kotci.“ No a náš inovátor se nadechl a povídá: „Televize prdí na mém otci.“ Při obědě měl zase problém s chutí. Když před něj manželka postavila těstovinový salát s piniovými oříšky, bez otálení konstatoval, že on nemá rád přeslaněný a semeněný věci. Večer pak Eliška uzmula moji stoletou kytaru a zahrála nám avantgardní píseň s názvem Artur a avokádo. Budu upřímný, nedalo se to poslouchat. Nicméně Matyáš se zachoval jako ten nejlepší bratr pod sluncem. Po skončení skutečně neko-nečné písně bujaře zatleskal a podotknul: „To je ta nejkrásnější písnička, kterou jsem kdy viděl.“

Když jsme usínali, hráli jsme opět naši oblíbenou hru na zvířata. Kačenka si myslela zvíře, a aby Máťovi pomohla, povídá: „Jsem malý hlodavec a začínám na ve-. No, to je přece jasný. Ve-, ve-...“ Kluk se v posteli převalil a vypadlo z něj: „Velryba?“ A hned vzápětí se na maminku dlouze podíval a hlasem Oldřicha Nového pomalu řekl: „Já tě tak miluju, mami.“ A ještě pomaleji dodal: „Ty jsi prostě můj největší MILAN.“ Tak dobrou noc a krásné sny. Ideálně se všemi milovanými MILANY.

NA VLNĚ S ROMANOU PRYMULOVOU

Tak rychle roste, tak rychle se mění, tak rychle se jako správná ryba učí proplovat divokými vodami. Včera se mě naše dcera v posteli zeptala, jestli bych ji případně mohl nakojit. Tak to zřejmě z vlastních zdrojů nedokážu, ale jinak pro tebe udělám vřdycy cokoliv, holčičko moje.

Eliška má obrovský dar. Skoro každý den nám předá něco pozitivního a především povzbuzujícího. Třeba včera byla dvě hodiny zavřená ve svém pokoji. Pak přišla a povídá: „Dnes je den jako sen, mami a tati. Sedněte si na gauč, chytněte se za ruce a zavřete oči.“ A položila před nás nádherný obrázek. „To je cesta za snem. Dárek pro vás dva.“ V pravidelných intervalech to byly i dny předtím obrazy s příznačnými názvy Nadpozemské vítězství,

Na vlně, Nebeské vodopády, Paví oko nebo Štěstí. Ano, máme štěstí, že tuhle naši Fridu máme, a doufám, že na téhle vlně dlouho zůstaneme. Je to ryba, která zatím proplovává bezbřehým světem fantazie. Víím, o čem mluvím. Mám to stejně. Snad ji v životě stále povedou jen spřízněné proudy bez zákeřných vírů.

Ale jsou tu už i záblesky prvních pubertálních krůčků. Eliška bere manželce šminky, a nemaluje tak jen obrázky, ale i svůj obličej. Pravidelně si o víkendu lakuje nehty a bere si na sebe maminčiny boty na vysokém podpatku. Trápí nás pak hodiny tím, jak na plovoucí podlaze chodí a bubnuje podpatky sem a tam. Zrovna nedávno si zřejmě pod dojmem u nás často probírané kauzy ministry Prymuly na sebe všechno zmiňované vzala a hrála si na ministryni zdravotnictví Romanu Prymulovou. Dlouze nás ujišťovala, že má situaci pod kontrolou a že je potřeba dodržovat vládní nařízení. Na konci projevu pak zrychlila, otočila se na podpatku a se slovy „a já už teď běžím na jedno“ zmizela.

V hlavě mám už týden okamžik, který každého tátu v jakékoliv době musí potěšit a zahřát u srdce. Seděl jsem u počítače, ona přišla a sedla si na mě. Tak moc jsem si přál, aby to neskončilo. Po chvílce si navíc položila hlavu na moji mužnou hrud', a to už jsem se cítil jako gladiátor po vítězném souboji. Trvalo to jen pár minut, ale někde uvnitř to mám pořád. Takových chvílek je už teď méně. O to víc si je užívám. A mám rád i společné usínání. Se všemi těmi hrami, hádankami a vtipy. Jeden po mně dneska chtěli oba snad desetkrát. On je fakt dobřej:

Fuj, to je ale škaredý chlapec.

No dovolte, to je má dcera.

Promiňte, nevěděl jsem, že jste její otec.

Ale já jsem její matka!